

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XXVII. Camillus dictis pauperibus in sancti Sixti Nosocomio & in
horreo Rhedarum opitulatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

diret. Camillus autem postulatâ illius facti veniâ, ibat gaudens, quòd aliquam, pro amore pauperum Christi Iesu, correptionem passus esset.

CAPVT XXVII.

Camillus dictis pauperibus in sancti Sixti Nosocomio & in horreo Rhedarum optulatur.

Quamuis in calamitoso illo tempore omnes ferè Domini Cardinales, & alij Prælati atque Religiosi sua erga dictos pauperes viscera misericordiæ aperuerint, variâque Xenodochiola in suis ipsorum ædibus suscitarent, nihilominus cum aduerteret Camillus, in sancti Sixti Nosocomio turbam ingentem coaceruatam, optaretque ut debitis saltem muniti Sacramentis excederent (nam intra paucos dies amplius quàm tria millia decesserant) iuit ipse cum aliis octo nostris ad eorum curam suscipiendam. Tantis porrò inibi tamque atrox exhalabat fœtor, ut magnum haud dubiè Domini fuerit miraculum, quòd non omnes vitam amiserint, tres autem dumtaxat amiserunt, quorum hæc sunt nomina, Horatius Totius Florentinus, Horatius Zoppillus Neapolitanus,

&

& Benedictus Michaël Appulus, qui verè
dici possunt instar fortissimorum marty-
rum inusitato tormentorum genere animas
profudisse: quandoquidem non illa tantùm
fœtoris graueolentia, sed etiam infinitis pe-
diculorum punctationibus ac morsuunculis
torti & extincti sint. Nam tantus erat isto-
rum vermiculorum numerus, vt licet omnes
ferè istorum miserorum panniculos & sarcu-
nulas nostri adussissent, nihilominus tanta
ibidem loci abundaret aliorum residuorum
copia, vt & super mensam, & super panem
ipsum reperirètur. Id quod adeò nostrorum
conturbauit euertitque stomachum, vt le-
thalissima febre correpti, numquam exinde
vllum cibi genus retinere potuerint: vnde &
ipsi ex iucunda vitæ suæ in salutem anima-
rum profusæ conscientia, magnum animo
percipientes gaudium, paucis diebus ad Do-
minum emigrarunt. Reliqui porrò omnes,
vno excepto Camillo, cū longis & periculosis
conflictati morbis, magnum & ipsi vitæ dis-
crimen adierunt. Cū autem ex illo ingenti
atque intolerabili fœtore, qui è Xenodochio
illo emanabat, magna aëris infectio ac pesti-
lencia Romæ timeretur, vnum horreū in vi-
co Rhedarum, operâ Camilli, quem summus
Pōtifex huic præfecerat negotio, in mali auer-
sionem conductum est. Illuc ergo, tamquam
in lo-

in locum à populi frequentia & habitatione
 semotum grex ille pauperum traductus est.
 Vbi Camillus perinde atque alibi fecerat,
 ipsorum curam toto duorum mensium spa-
 tio habuit: in quos sex millium aureorum
 summam vt minimum insumpsit, quos post-
 eà partim ipse Pontifex, partim populus Ro-
 manus persoluit. Verùm quis eius in illa ad-
 ministracione diligentiam, quis labores & de-
 fatigationes dignè eloqui, aut pro merito re-
 censere valeat? Tametsi enim istiusmodi pau-
 peribus nihil in mundo vilius, nihil vsquam
 despiciabilius esse videretur, ipse nihilominus
 sancti amoris oculis eos intuens, tanti eos esti-
 mabat, tam sedulò curabat, atque si omnes
 Principum essent filij, non modò omnia illis
 necessaria exactissimè atque integerrimè
 suppeditari iubens, sed etiam vbi grauior pre-
 meret infirmitas, in ipsorum pistis aut iuscu-
 lis gemmarum pulueres, aut alia similia intri-
 ta immitti imperans. Id tamen in confesso
 est, nulla in re tantum laboris ac fatigationis
 persensisse, quàm dum quotidie urbem Ro-
 mam, totus limo ac cœno oblitus, panem ac
 frumentum quæritando percurreret. In quo
 genere officij dum versaretur, semel conti-
 git, vt deficiente pane dominum Centurio-
 nem, annonæ tunc Præfectum, conuentum
 volens, in cubili eum inuenerit: quem cum
 esset

esset deprecatus, vt iuberet sibi aliquot tritici
mensuras diuendi, & ille ob ciuitatis penu-
riam, cui aliàs defecturam esse annonam di-
cebat, constantiùs recusaret; tum Camillus
magno impulsus zelo, vocem efferens terribi-
lem, *Illustrissime Domine*, inquit, *si frumenti*
huius defectu aliqui è meis pauperibus crucien-
tur, aut moriantur fame, ego protestor coram
Deo, & te ante eius tremendum tribunal in ius
voco, vbi strictissima tibi reddenda erit ratio.
Quibus dictis abiit. Tanti autem hæc verba
fuerunt ponderis, vt pauefactus bonus Præ-
latus è vestigio mandauerit, vt statim quan-
tumcumque frumenti posceret, ei tribuere-
tur. Aliàs autem, cum similiter in eodem Xe-
nodochio panis deficeret, recordatus Camil-
lus domi nostræ vnum farinæ sacco restare,
qui in extremam reseruabatur necessita-
tem, ipse cupidus pascendi in suis pauperibus
Domini Iesu, & farinæ sacco in cæli hor-
reum transferendi, cum duobus baiulis do-
mum accelerat, & sacco asportat. Quod
P. Franciscus Propheta, penes quem tunc
erat domus cura, & quidam alij satis ægrè
ferentes, inter sese aduersus illum murmu-
rabant, mussitabantque, eum, vt infirmis
Rhedarum non deesset panis, nihil curare, si
in tanta annonæ charitate domum propriam
relinqueret rebus necessarijs destitutam. Id
verò

verò percipiens Camillus, seuerè illos atque
asperè increpuit, homines modicæ fidei, &
puffillæ charitatis eos appellitans, quippe non
confidentes in Domino, qui & volucres cæci
pascit, quæ nec arant nec ferunt. Quibus di-
ctis rubore eos perfudit. Verùm illa Dei ad-
mirabilis prouidentia toties erga hanc Con-
gregationem euidentibus experimentis pro-
bata, vix illo farinæ pauxillo ex edibus elato,
confestim nobis pistorem vnum misit tam
beneuolum, tam beneficum, vt quotidie an-
te diluculum, quamdiu annonæ durauit ca-
ritas, corbem panum ad nos deportaret, qui
tam albi erant, vt nostri numquam se ha-
buisset meliores meminissent. Quod verò
rem facit admirabiliorem, est, quòd idem pi-
stor non numerato pretio eos venderet, sed
vsque ad subsecuturam annonæ vilitatem,
quâ ipsi commodè posset satisfieri, crederet.
Quamquam nec in ipsa difficultate annonæ
per Dei gratiam (licet ipsa Congregatio in
paupertate viueret) quidquam aliquando ad
victum defuerit: siquidem missi è nostris ad
emendicandum, numquam vacui & sine pa-
ne domum redierunt. Quin & horum non-
nulli asseuerarunt, certos Iudæos locupletes
ea charitate permotos, quam nostros exhibe-
re permagnam in dicto horreo conspicie-
bant, ipsis sacculos suos panibus repleuisse.

In

In quo quidem horreo tantus pauperum numerus extinctus est, vt iam impletis omnibus vicinorum templorum cœmeterijs, coactus fuerit Camillus cum facultate Pontificis ibidem locum sepulturæ designare, & campum sanctum instituere. Tandem illius labores & fatigationes tam assiduæ & tam graues extiterunt, vt nonnumquam vesperi domum rediens, præ multa lassitudine vix posset exulceratam tibiã (adeo grauis eum dolor torquebat) in lectum tollere. Sed antequam ab hoc sermone abeam, vnum factum mihi enarrandum est, cui fortasse multi fidem derogabunt, sed de hominibus desperatis, meo quidem iudicio, & hoc ipsum & alia illo peiora credi possunt. Inter alios igitur, qui ad dictum Nosocomium curationis causã adibant, accessit homo quidam Picenus, vt apparebat, aut Æmilianus, ad quem cum Sacerdos se applicuisset excipiendæ confessionis gratiã, *Nolo*, inquit ille, *confiteri. iam enim desperatus sum, & quidem tam corpore quàm animã totus diaboli*. In cuius confirmationem addebat hanc donationem à se scripto factam esse, & subscriptionem quoque sua manu & proprio sanguine exaratam, quem ex vna frontis vena detraxisset. Hac re attonitus Sacerdos valde instabat, vt illum ab hac mentis obstinatione omni modo dimoueret: sed

sed

sed ille semper respondebat, nullam sibi esse nec habere velle cum Deo partem, sed viuum & mortuum diaboli esse velle. Cùm autem nox iam adesset, aliquid ei quietis (quandoquidem interdium satis acriter eum impugnassent) ad somnum capiendum indulserunt, vt postridie manè ad eum denudè impugnandum aggredierentur. Sed nondum erat media nox, & ecce, dum is, qui ad eius custodiam à Patre assignatus fuerat, tantisper ad alterius infirmi ministerium diuertisset, moxque reuersus esset, hominem desperatum neque in lecto suo, neque alibi reperit sed tantummodò pileolum, quem capite priùs gerebat, & indufium, vtrumque signatum notâ Xenodochij S. Ioannis Lateranensis. Vnde custos ille maiorem in modum perterritus, statim omnes aduocat domesticos quærunt illi hominem, scrutantur omnia, vbique peruestigant, nihil reperiunt: hoc tantum pro certo tenent, eum totum à diabolo, tam corpore quàm animâ, vti dixerat & palàm fecerat, abreptum esse. Quod eò certius habuerunt & confirmatius, quòd locus nullus ab ijs repertus fuerit quâ potuisset euadere, non solum quòd portæ omnes & fenestræ essent obseratæ, sed etiam quòd fenestræ cancellis ligneis, & clathris ferreis obsepatæ essent. Accedit, quòd illo ipso tempore, quo

ille

iste ablatuſ eſt, Confefſarius qui dormitum
conceſſerat, viſuſ ſit in ſuo cubiculo ingen-
tem terræ motum perſentire, quo exper-
gefactuſ magnum vidit igniſ fulgorem: vnde
arbitratuſ conflagrare Noſocomium, poſteà
deprehendit iſtum hominem circumquaque
perquiri. Fuerunt poſteà eiſdem hominiſ
deſperati veſtimenta omnia, quemadmo-
dum & aliæ reſ omneſ aliorum mortuorum,
Iudæiſ diuendita.

CAPVT XXVIII.

*Gregorius XIII. Pontifex concedit Pro-
feſſionem, erigendo Congregationem in
Religionem. Camilluſ eligitur Generaliſ.*

Poſtquam calamitaſ illa mortifera deſijt,
& annonæ difficultaſ ſimul laxata eſt,
aut potiùſ poſteaquam nulli ampliùſ ſuper-
fuere qui morerentur; Camilluſ Profeſſioniſ
negotium denuò exſuſcitauit. In quo poſt
multaſ preceſ à tota Congregatione ad
Deum ſuſaſ, tandem ſupremæ Maietaſti pla-
cuit, vt nullum ampliùſ reſtaret impedimen-
tum. Siquidem Gregoriuſ XIV. Pontifex,
audita Cardinaliſ Mondoui relatione, motu
proprio & propenſa voluntate Congregatio-
nem approbavit, confirmavit que; & in Reli-
gionem